

før så i deres ordførertaler svarer på et spørgsmål i forlængelse af, hvad hr. Helge Adam Møller sagde: Hvor lang tid skal disse mennesker have et helle uden at kunne få deres asylsager behandlet? Der må vel være en eller anden grænse. Sidst var det 2 år, nu er det så 3 år, om 1 år er det 4 år. Skal ungarerne fra 1956 sendes hjem? Skal tjekkerne fra 1968, eller hvem de ellers kan finde på der er kommet igennem tiderne? Der må vel være en eller anden grænse, og hvor ligger den? Den er ikke fremgået af noget, som er sagt her.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu er hr. Søren Søndergaard jo endnu ikke kommet til skelsår og alder her i Folketinget, men jeg kan sige, at jeg i hvert fald på Venstres vegne tidligere har givet udtryk for, at vi mener, at en opholdstilladelse skal være tidsbegrænset de første 7 år, for efter den tid kan man søge statsborgerskab, og mon ikke langt de fleste ungarere har gjort det; det er bestemt mit indtryk.

Når den debat kommer op nu, kan jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at så er det, fordi den for forslagsstilleren hører nøje sammen med, at ministeren administrerer udlændingeloven på en måde, ministeren efter vores opfattelse ikke er nødt til, nemlig indbygger en automatik i at få opholdstilladelse og dermed livsvarigt ophold. Jeg skal derfor bede ministeren bekræfte, at det er rigtigt, at når disse bosniere får asyl, får de med det samme en blanket, hvorpå der står: Opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Uanset hvordan ministeren læser teksten, føler vi stadig væk, at vi havde en aftale om, at asylsagsbehandlingen yderligere skulle udsættes. Det vil vi blive ved med at sige, og vi vil tage det op til debat igen og igen.

Dorte Bennedsen (S):

I dag for 2 år siden afgav Retsudvalget en betænkning om forslaget til midlertidigt ophold for visse folk fra det tidligere Jugoslavien, og denne betænkning indeholdt et ændringsforslag, som den tidligere konservative justitsminister Hans Engell havde fremsat. Det lød: »Udskydelsen af sagsbehandlingen af en ansøgning i henhold til udlændingelovens § 7 kan dog ikke udstrækkes ud over 2 år fra det tidspunkt, hvor beslutningen herom er truffet.«

Det er jo ikke nogen hemmelighed – i hvert fald ikke for os, der deltog dengang – at mini-

steren stillede dette ændringsforslag, fordi der i Folketinget var bekymring over at lade mennesker være i uvished om deres skæbne i meget lang tid. Jeg er overbevist om, at alle partier havde ønsket og håbet, at det jugoslaviske problem ville være løst i løbet af denne 2-årsperiode. Sådan gik det desværre ikke, og nu står vi her den 1. december i den situation, at den af den tidligere minister foreslåede bestemmelse skal træde i kraft.

Men så oplever vi altså, at Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet – men sidstnævnte havde, som ministeren har sagt, om jeg så må sige en anden holdning dengang, så det er måske ikke så forunderligt – siger, at det vil de ikke være med til, fordi forholdene i Eksjugoslavien jo ikke har ændret sig. Det hedder i bemærkningerne til forslaget: »Forslagsstillerne var og er helt uforstående over for indenrigsministerens og regeringens beslutning om, at man ikke vil forlænge udsættelsen af asylbehandlingen.« Det er dog unægtelig at stille tingene på hovedet.

Udgangspunktet var jo folketingsmedlemmers bekymring for en orden, som efterlod mennesker i uvished i 3-4-5 år, hvis det ulykkelige skulle ske, at krisen og krigen fortsatte. Det forstod og accepterede den daværende konservative minister, og derfor lavede han 2-årsreglen. Nu er det ulykkelige sket, at krigen fortsætter, og den eskalerer oven i købet i disse måneder, og så vil forslagsstillerne løbe fra det løfte, de afgav i 1992. Man kunne altså godt, når man lige har hørt denne debat, der har været på korte bemærkninger, få den tanke, at de dengang tænkte ved sig selv: Skidt, vi accepterer 2-årsreglen, og så ændrer vi den bare, hvis den skulle vise sig at gå hen og blive aktuel.

Socialdemokratiet var i efteråret 1992 enig med den konservative justitsminister i hans ændringsforslag. Vi fandt det menneskeligt rigtigt, og det var også i overensstemmelse med UNHCR's opfordring til os. I dag finder vi det tragisk, at situationen i området er uændret, men vi står altså, og det er øjensynligt i modsætning til V og K, ved de udsagn og løfter, vi gav i 1992, også når konsekvensen af dem skal drages, og vi kan derfor ikke støtte det fremsatte lovforslag.

Helge Adam Møller (KF):

Beslutningen fra foråret om ikke at forlænge 2-årsfristen for at kunne søge asyl, dvs. fast ophold på længere sigt i Danmark, var og er ef-